

neteket, kedves gyermekeim, s rajtatok áll, hogy kedvét találja-e bennetek a magyar haza, vagy elszomorodik azon, hogy nem teljesítitek kérését, parancsát.

Jól tudjátok, hogy még mindig vannak magyar gyermekek, akiknek nem szabad magyarul imádkozniok, beszélniök. Tudjátok gyermekek, mi fogja ezeket a szegény kis rabmagyarokat újra szabaddá tenni? A ti és minden magyar munkája, hazaszeretete. Mert aki szereti hazáját, az annak minden parancsát, minden óhajtását teljesíti.

Most, amikor megkezdjük újra munkánkat, ezekkel a gondolatokkal fogjunk teendőink végzéséhez s tegyünk erős fogadalmat, hogy istenfélő, a hazának hűséges, engedelmes, munkás gyermekei lesziünk! Ez az elhatározásunk ha valóra válik, becsületet szerez magatoknak, születeknek, ennek az iskolának és szegény hazánknak is!

Hiszek egy Istenben, hiszek egy Hazában!

Hiszek egy isteni örök igazságban!

Hiszek Magyarország feltámadásában!

Amen.

A zászló előtt.

Kedves Gyermekeim!

Amikor a nemzeti zászló elé állunk, megelevenedik előttünk ezeréves multunk. Felsorakoznak alá mindazok, akik Árpád-apánk óta érte és alatta harcoltak, Ott látjuk lobogónk alatt a honfoglaló magyarokat, amint átkelnek a Kárpátok hatalmas bércsein s széthömpölyögnek az alföldi rónaság aranykalászos rónaságain. Ott jönnek utánok Szent István és Szent László vitéz katonái, élükön a Máriás-zászlóval szemükben a hitért és hazáért való szent lelkesedéssel, karjukban elszánt akarattal, hogy hazánkat minden áldozattal is megvédelmezzik! Ott látjuk zászlónk alatt Nagy Lajos díszes hadinépét, aki a narancstermő Itália földjén is meghordozta azt dicsőséggel... Ott látjuk Hunyadi János seregeit, amelyek a hős ferences szerzetes, Kapisztrán János és a nádortörökverő nagy Hunyadival élükön kivívták értünk a nándorfehérvári diadalt, aminek emlékezetét hirdeti a déli harangszó szerte a világon... Ott jönnek a magyar zászló alatt Bocskay hajdúi, Bethlen seregei, Rákóczi kurucái, a szabadságharó hőselkü vörössipkásai s a világháború ellenállhatatlan vörösördögei és csukaszürkéi... És ott látjuk szent lobogónk alatt most már a munkácsi hősokeket s a Kárpátalja visszafoglalásakor érte vérüket hullatott magyar honvédeket is.

Egy ezeréves történelem néz le ránk a magyar zászlóról.

De zászlónkon ott látszik szomorú jelenünk is. Ott látjuk a

becsületéért keresztre feszített, megesonkított Magyarországot is... vérző testtel, szétszaggatott hazával, rabláncra fűzött millió és millió rabmagyar testvérünkkel együtt... Őket betakarja, átöleli nemzeti zászlónk három színe... Ott volt zászlónk a Horthybakák komáromi és kassai bevonulásánál, amikor sírva csókolták szegélyét azok, akik húsz esztendei rabság után végre szabadon vallhatták magyarnak magukat.

De itt van zászlónkban egész jövődönk is. Zöld színében felejthetetlenül ott lángol az örök reménység, amely ezer éven át, annak minden küzdelmében éltette, olykor sírjából támasztotta fel a magyart! Ez az örökös harc, áldozat, reménység a mi multunk, jelenünk, jövődönk, ezt jelképezi a zászlónk is.

Színei: a piros arra figyelmeztet, hogy az életnél, piros véruknél is van még nagyobb dolog számunkra: a haza élete. Érte, ha kell, életünket is fel kell áldoznunk. A fehér a makulátlan becsület színe. Csak a becsületes munka és áldozatkészség teheti naggyá a nemzetet. És a zöld: az örök reménység színe. Mi lett volna belőlünk reménység nélkül a tatárpusztítás után? A százötvenéves török hódítás után? Mi lett volna Trianon után? Reménység nélkül elpusztultunk volna! De rendületlenül élt bennünk a hit s ez olyan reménységet fakasztott lelkünkben, amely erőt adott a további küzdelemre, s amely végre is győzelemre viszi törekvésünket.

Gyermekeim, magyar testvéreim!

Úgy nézzetek zászlónkra, mint a magyar nemzet szent jelvényére, amelyben ezeréves multunk, nehéz jelenünk és szebb jövőnk foglaltatik!

Nemzedék nemzedéknek adta tovább e zászlót, mindig sértetlenül, mocsoktalanul, régi dicsőségében. Nemsokára eljön az idő s ti veszitek át e szent jelvényt. Ahhoz, hogy ti is olyan tisztán, mocsoktalanul s a régi fényében adhassátok át majdan azoknak, akik töletek átveszik egykor, nemesak ismernetek kell ezeréves multunkat, hanem szeretni is, nemesak kötelességeiteket kell elvégezni derekasan, hanem annál többet is kell tennetek: készülni a nagy feladatra, amelyet a zászló átvevésével vállaltok majd magatokra. A zászlót mindig az viszi, aki arra a legméltóbb!

Rajtatok áll: ki lesz rá a legméltóbb!

Magyar zászló.

Ha a magyar zászlót látod, tisztelegj előtte,
Ezeréves szenvedő nép lelke sír belőle.
Mindig harcolt, mindig vérzett, de a harcnak bére:
Ellenénél rosszabb barátoknak hullott ölébe.